

”Hvad kalder man en spion, der lader, som om han er gået over til fjenden, bare for at finde ud af, at fjenden er ... ham selv?” Standupperen smiler skævt og svarer på sit eget spørgsmål: ”Man kalder ham en skrupforvirret kæmpe-idiot, alias Norm van Schabt.” Så peger han på sig selv med tommelfingrene og bukker dybt.

Norm sad på en campingstol og sundede sig oven på samtalen med Albert, direktøren for Freak Factor. Indtil for en halv time siden havde Norm betragtet Albert som sin ærkefjende og det mest usle, der kunne gå på to-tre ben. Nu havde han vist sig at være superflink, og han havde ovenikøbet tilbudt Norm at lade hans hemmelige drøm gå i opfyldelse: at optræde med standup. Den tidligere popcornsælger var allerede godt i gang med at brainstorme på sit næste show, da en stemme rev ham tilbage til virkeligheden.

”Jorden kalder Norm. Kom ind,” sagde kattedepigen Katja med et skævt smil.

”Øh ... hvad?” Norm fumlede med sin rygsæk.

”Jeg sagde: Kommer du ikke med? Så følger jeg dig hen til min fætter. Han har plads til en ny.”

Norm måtte kæmpe for at holde masken, da det gik op for ham, at det var ham, der var ”den nye dreng i cirkus”. Alting skulle åbenbart vendes på hovedet i dag. Nu var det ham, der skulle tages godt imod, og ikke ham, der skulle tage godt imod endnu et af Evas mange adoptivbørn.

Den rolle ville dog ikke blive svær at spille. Det var bare at se det hele fra den anden side. Hvilket jo var en af hans specialiteter. Altså hankede han op i sin rygsæk og fulgte efter Katja hen til hendes fætter, som Norm skulle bo hos i første omgang.

”Han hedder Daniel. Han er skidesød, og det siger jeg ikke bare, fordi vi er i familie,” sagde Katja, der gik foran ham med halen højt løftet.

Norm var imponeret over, hvor godt Katja havde lært at imitere en kats lyde og bevægelser. Man kunne nøje aflæse hendes humør på halen og de ivrigt lyttende ører. Når han lærte hende lidt nærmere at kende, ville han gerne høre mere om, hvor længe hun havde haft sine ekstra lemmer, og om evnen til at bevæge sig som en kat automatisk fulgte med, eller om det var noget, hun havde lært sig selv. Hvis det sidste var tilfældet, var hun et naturtalent, og det var helt sikkert noget, man kunne arbejde videre med i et show.

”Så er vi fremme,” sagde Katja og præsenterede ham for en ung fyr med et imponerende grønt rygskjold, der lignede noget fra en panserklædt dinosaur. Hun blev stående lidt og sørgede for, at Norm og Daniel kom godt i gang med at snakke. En rolle, som Norm ellers plejede at have. Dog sendte et telefonopkald hende snart videre, og med et

elegant kast med halen bemærkede hun, at sådan er det jo, når man er altmuligmand.

Her kunne Norm ikke lade være med at smile.

”Nå,” sagde Daniel, da Katja var gået. ”Det hele kom lidt hurtigt i stand, så jeg har ikke nået at gøre rent. Eller rydde op for den sags skyld.”

”Skidt pyt med det,” sagde Norm. ”Bare der er en madras, så er jeg glad.”

”Jamen så velkommen til dit nye hjem.” Daniel slog døren op og lod Norm gå først ind i vognen.

Norm så sig nysgerrigt om i vognen. Den var lille, men alligevel var der gjort plads til et stort arbejdsbord, hvor det flød med pensler, paletter og maling. Rundtomkring stod der staffelier med malerier.

Det første maleri, der fangede Norms blik, var et portræt af Katja. Hendes øjne strålede, og de gyldne ører strittede lige op gennem det lyse hår. En halespids kunne skimtes bag den ene skulder. Katja havde aldrig set gladere ud end på det billede.

”Jeg malede det, kort efter hun fik sine ører,” sagde Daniel, da han så, at Norm kiggede på maleriet.

”Det er virkelig godt,” sagde Norm. ”Og hun ser bare så glad ud.”

”Det var hun også. Det er noget helt særligt, der sker, når folk får deres operationer. Den første måned efter stråler de helt vildt og så ...” Han brød af.

”Og så hvad?”

”Ja, i Katjas tilfælde, og i mange andres, falmer glæden lidt, i takt med at de kommer i tanke om alle mulige nye ting, de gerne vil have lavet.”

Norm nikkede eftertænksomt. Så rettede han blikket mod Daniel, der stod lænet op ad væggen. ”Hvad med dig?” spurgte han. ”Skal du have lavet mere?”

Daniel trak på skuldrene. ”Det tror jeg ikke. Jeg ville have et skjold, og det fik jeg.”

”Er du så lige så glad nu, som du var efter operationen?” spurgte Norm.

”Det kan du selv få lov at bedømme. Vent her,” sagde han og gik ind i rummet ved siden af.

Norm kiggede nysgerrigt efter ham. Daniel stak hånden ind under sengen inde på sit lillebitte soveværelse og fandt et maleri frem. Han pakkede det ud af de lagner, det havde været svøbt ind i. Så kom han tilbage til stuen og lagde det på gulvet foran Norm. Det var et selvportræt. Hans brune øjne var næsten lige så varme på billedet, som de var i virkeligheden.

”Du er virkelig dygtig,” sagde Norm.

”Tak,” sagde Daniel. ”Jeg håber, at jeg en dag kan leve af malerierne alene.

”Det er jeg sikker på, at du kommer til.” Norm så sig omkring. De var der alle sammen. Hr. Treben, Albert og pigerne med horn. Daniel havde foreviget dem alle. ”Hvad med Ariel,” spurgte han ivrigt, ”har du også malet hende?” Tog han fejl, eller rødmede Daniel?

Drengen med skjoldet rystede på hovedet. ”Nej, jeg maler kun dem, der er glade for deres anderledeshed, og det er Ariel jo ikke.”

Norm gav ham ret.

”Jeg forstår hende bare ikke!” udbrød Daniel. ”Hvad vil hun leve af, når hun har sagt farvel til halen? Hun er

den fødte artist, og så fabler hun om at leve et almindeligt liv blandt almindelige mennesker. Det er sgu da den mest omvendte drøm, man kan have. Hun er vant til den rus, det giver at stå på en scene og tage imod et begejstret publikums klapsalver. Hvad vil hun være i stedet ... bager?!”

Norm måtte give sin nye roommate ret igen. Ariel var jo vokset op med klapsalver. Allerede fra da hun var barn, havde Goliat båret hende rundt i manegen og vist hende frem. Og hun havde været som skabt til jobbet, havde Eva sagt, for hun havde slet ikke grædt. Hun havde bare grinet og smilet. Sådan gik det slet ikke, da de forsøgte det samme med Jan og Linus. Der var altid mindst et hoved, der græd, og da de begyndte at få tænder, havde der været en konstant hysten i stereo. Han rev sig ud af sine tanker. ”Hun kan da altid synge,” sagde han så. ”Det kan hun jo. Med eller uden hale.”

”Ja, det er selvfølgelig rigtigt nok. Jeg fatter bare ikke, at hun ikke selv kan se, at hun er skøn, præcis som hun er,” sagde Daniel. ”Nå, nok om det. Nu skal jeg vise dig, hvor du skal sove. Hvis du lige giver mig en hånd med alt det her rod, kan du få sofaen for dig selv. Inklusive malerpletter og det hele.”

Og inklusive en roommate, der vist ville gøre hvad som helst for at få Ariel til at skifte mening. Hvis Norm spillede sine kort rigtigt, kunne Daniel blive en vigtig hjælper. Men først skulle de blive venner, og det blev de ikke, hvis Daniel fandt ud af, at hans nye roommate ikke var, hvad han udgav sig for at være.

I samme sekund Ariels helt normale lillebror var trådt inden for hos Freak Factor, vidste Ariel, at der var noget galt. Norm havde altid været familiens mand. Han var mere loyal end de fleste skødehunde, og det at han med ét skulle befinde sig hos Freak Factor og ønske en operation, netop som hun havde forladt familieforetagende, fandt hun mildest talt ... utroværdigt. Og selvom Katja og alle andre tilsyneladende faldt for hans lille nummer, var Ariel ikke sådan at narre.

Næste morgen gik Norm rundt for at hilse på alle de andre, og lige da han var ved at fortælle enhjørningepigen, hvordan hendes horn virkelig fremhævede hendes øjne, kørte Ariel hen mod ham.

”Norm, jeg skal tale med dig, nu!” sagde hun og greb fat i ham med den ene hånd, mens hun styrede kørestolen med den anden.

”Øh ... okay ...” Norm lod sig noget overrasket trække med. Ariel førte ham til udkanten af lejren, hvor de kunne tale uforstyrret sammen.

”Hvad tror du lige, du har gang i?” spurgte Ariel.

”Hvad mener du?” spurgte han og forsøgte at se uskyldig ud.

”Vil du virkelig have, jeg skal tro, at du er her, fordi du vil have en freakoperation?” spurgte hun. ”Tror du ikke godt, jeg ved, at du er en spion for mor og far? Og at du bare er her for at forsøge at sabotere Freak Factor, så de går konkurs, og jeg ikke kan få min operation?”

Norm så helt paf ud. ”Jeg ved ikke, hvad du taler om,” sagde han. ”Du ved jo godt, at jeg altid gerne har villet være som jer andre ...”

”Ja, fordi du vil gøre mor og far stolte. Fordi du vil være deres yndling eller sådan noget,” vrængede Ariel. ”Men du ville aldrig nogensinde kunne finde på at stikke dem i ryggen på den her måde ...”

”Hvorfor ikke? Det gjorde du jo,” sagde Norm. ”Og i det mindste lægger jeg ikke sag an mod dem ...”

Norms ord ramte Ariel som hvepsestik. Hun kunne stadig få ondt maven bare ved tanken om, hvordan retssagen mellem Freak Factor og hendes familie var forløbet. Den havde efterladt Eva i tårer, og til sidst havde hun trukket sig og givet Ariel lov til at træffe sine egne valg. Eller det havde Ariel jo så troet! Men nu var Norm her.

”Hold nu op med at lyve,” sagde Ariel. ”Du er her på grund af mig. Du er kommet for at ødelægge alting, som du plejer. Hvorfor kan I ikke bare lade mig være?!” råbte hun.

”Hvorfor tror du, alting handler om dig?” spurgte Norm. ”Måske er du ikke den eneste, der har drømme. Måske var jeg træt af bare at være popcornsælger. Måske vil jeg mere end det. Måske ville jeg gerne være et sted, hvor man ikke

sætter folk i bås!” Norm hidsede sig op, men Ariel ignorerede det.

”Du kan narre de andre, men du narrer ikke mig,” sagde hun. ”Og jeg lover dig, at hvis der går bare den mindste ting galt, mens du er her, så får jeg dig kvalt i savsmuld!”

Ariel kørte arrigt derfra. Norm kunne lyve, alt det han ville. Hun vidste godt, hvad hans rigtige plan var. Og det gjorde bare så ondt på hende, at hendes familie stadig ikke kunne acceptere hendes ønsker og nu var gået til nye ekstremer for at forhindre hende i at få dem opfyldt. Og tænk at bruge Norm på den måde! Så udspekulerede havde hun alligevel ikke troet, at de var! Det var klart, at alle faldt for hans tudehistorie om, at han, som den eneste normale i en freakfamilie, vil have en operation. Og hvis det havde været rigtigt, ville hun også have støttet ham. Men det var ikke det, det handlede om. Norm var her, fordi deres forældre havde sendt ham. Han var spion og sabotør. Og det skulle hun nok få frem i lyset.

Hun kørte direkte mod Alberts vogn og bankede på. Normalt var hun ikke den, der stak folk, men Norm havde også stukket hende engang, og dette var vigtigere end loyalitet. Norm var en trussel mod hele Freak Factor!